

1985-03-15 A. BLOMBERG.

VISOR KOMPONERADE AV
STINA ANDERSSON
GERSNÄSGATAN 1B, KATRINEHOLM

SÄMMLIGA VISOR FINNS INSLUNGNA:

- INTERVJU 1968 MED LILLY AHLSEN (STINAS
TIDIGARE NAMN) SSF Insp 142
- INTERVJU 1985-03-12 - " - 251

SE ÄVEN GW:S UPPTÄCKNINGAR EFTER
LILLY AHLSEN !

© STINA ANDERSSON

F. d. torparns dröm tillbaka.

Invid storskogens bryn
strax vid vägen från byn
ligger torpet, som du håller kärt
för dig lugn, ro och frid
långt från oro och strid
en idyll för din längtande själ
där ville du drömma i vårkvällen blå
där ville bland blommor och grönska du få
känna odlarens glädje när mognad ger lön
ja först då, vore världen din - skön.

Uti ängstjärnens säv
synes smygande räv
söka middag av and och fasan
i en svävande sky
dimmor komma och fly
finna hägn mellan tallar och gran.
Du stannar på tunet hör trastarnas sång
i lärkgran och björkar och åter en gång
ser du borta i backen hur vårsolens lek
följer binen bland enar och ek.

Där gav du rådjuren hö
och i nyfallen snö
såg du spår efter harar som flytt
snart skall sipporna blå
invid skogsstigen stå
kanske grävlingen kommer på nytt
Här ville du dröja att återigen
höra uggla och duva som svara sin vän
i din hand vill du hålla den rogivna stund
som ger längtan och tankarna grund.

Einar Malmkvist

Han har en egen stuga
i Heby by minsann
där fattas dock en fruga
de tåll prästen aldrig hann
anbuden var nog många
men kortvarig lyckans mått
så ofta känslor svalna
ty Einar hade brått
nu bygger han fioler
och målar uppå duk
men var gång våren kommer
av längtan blir han sjuk.

Refr.

Hans dröm är Näckens melodi
han ville spela den
inunder bron vid grannens teg
och fresta kärleken
med hängjorda fioler och stråkar i sin hand
kanhända får med böljans mö
han knyta vänskapsband
Men kanske blir det inte så som han i drömmen tänkt
det blir kanhända åter då
minkfröken vattenstänkt
då får han drömma vidare
bland sina tavlor små
och uppå sköna flickor
får blicken stanna då.

Jag hört ur säker källa
om Einars chans igen
han hade i sin fälla
den sköna minkfröken
men handens hala fingrar
ett felgrepp synes få
minkfröken ut sig smyger
han ensam han fick gå
Men dragnings kraft från Einar
hos minkfröken fick svar
ty se om ett par dagar
hon på nytt i fällan var
nu får han smeka skinnet
å känna segrarns lust
och hoppas att han snarast
med minkfar får en dust.

Refr.

Men ändå Näckens melodi
den frestar honom än
det är en längtan däruti
han känner den igen
fast böljan snart är bunden
av Bores kalla hand
han stämma vill fiolen
hans hjärta står ibrand
Men kanske blir det skogens ro
som han får söka då
å ibland ljung å fur måntro
han möter skogen Rå
då tar han fram sin pensel
å spänner tavlans duk
och målar denna sköna
ty så är Einars bruk.

År 1967.

Visst skall du minnas.

När skogarna susa
och bäckar brusa
och vårvinden smeker din kind
Visst skall du minnas då
sippor blå
viol och liljekonvalj
och trasten dig åter hälsa vill
med sin glada aftondrill
då kanske du stannar en kort minut
och ler åt minnen som ej plånats ut.

Refr:

Du skall aldrig glömma
Du skall städse minnas
ty vinden skall susa mitt namn
Stilla skall den viska
ja den skall ömt dig smeka
och det gör den som en hälsning ifrån mej.

När skogsblommor dofta
då skall du ofta
förmå ett svar på din dröm
det var din hemlighet
som ingen vet
men ekarna viskar därom
och när skyarna liksom mönster strör
på himmelens mörkblå pell
då skall du få svar på din fråga varför
du längtat till sommarens kväll.

Refr:

Du skall aldrig glömma, o. s. v.

När höstdagar grånat
och bladen gulnat
och fåglar mot södern flytt
då blickar stjärnor ner
och månen ler
mot en värld som i höstdräkt sig prytt
den blånande vikens böljor slå
mot berghällen kal och grå
men efter snöstormar åter vi möta får
en blomstrande lockande vår.

Refr:

Du skall aldrig glömma, o. s. v.

En sommartur

När vår bil rullar hän
över gropar och sten
går vår väg genom lummiga skogar
sippor små
vita, blå
bugande stå
oss till vila uti backarna lockar
Då går vi uppå stigen och lyss till björkens sus
vi stannar vid en vårbäck och hör dess muntra brus
Vi känner att det för oss är vårens sång
som vi skall minnas mången gång.

Över ängen vi gå
dit där daldockor stå
där oss möter skogens konung på stigen
violier blå
konvaljer då
plocka vi få
och en tur blir det också till tjärnen
vi hälsar på i hagen, där betar kalv och ko
se där är stängslet trasigt, det vi lagat må ni tro
vi fann smultronställena och önskade då
att de bären en gång vi skulle få.

Sedan kosan vi styr
förbi ängar och myr
ser hur solstrålar glittra på fjärdar
Harar små
rådjur stå
frågande då
över surret bland ess- svängda krokar
vi avstå ju så gärna några timmar med John Blund
Vi tar en kaffepaus ibland ekarna en stund
när hemmet vi nalkas vi lyckan har
av ett minne som städs blir kvar.

Av skomakarevisit----

Av skomakarevisit
blev en julikvälls merit
vi oss åter till naturen sökte ut
Lockande och blank låg bäljan blå
och med längtan såg vi på
hur en båt så sakteliga lade ut
solen rodnade i väst
men vi sade oss till tröst
att dagens ljus ännu en stund blev kvar
Sommarstugor stora, små
nu ej längre tomma stå
ingenting av vinterns kyla minnen har

Grönskande låg åkerns teg
vid vår slingrande väg
snart vi fann en rastplats att stå
taggtrådsstängslet hindrar ej
när jag plocka vill till dej
av de rödaste smultron du kan få
Ibland gräs och ormbunks blad
smultronbären står parad
och oss minner om vår barndomsdar
Sakta smeker kvällens vind
mot en rodnande kind
när ett frågande eko får svar.

Men när skymning faller på
sakta vi från hagen gå
under klarblå himmel liksom av sammet gjord
fåglars sång nu tystnat har
endast kvällens ro fanns kvar
spindeln slutat vakten vid sitt spunna bord
En bukett vi plockat har
av blåklockor som fanns kvar
ibland granarna och tallarna på liden
En kort minut vi stannar still
vid vår bil vi ännu vill
känna friden som naturen hör till

Visst vår längtan ännu tär
en naturens kraft som är
likt ett irrbloss som ej kan släckas ut
ty alltför kort blev vår visit
vid vår julikvälls merit
men än en gång vi far tillbaka som förut
Och på nytt som mången gång
sjunger jag en hemgjord sång
när vår färd tillbaka emot hemmet går
Ett godnatt till vänner två
nu till vila vi vill gå
uti kvällens frid då älvor dansen trår.

Ett eftermäle

Det var ett snickarelag
som kom till byn här en dag
och med hammare och såg grep väggar an
av skälmskhet lyste deras blick
då ett tillfälle de fick
och på humorns sträng den rätta tonen fann
vad vore livet utan skratt och skämt de frågar
de släpper tungans tyglar lös då de så vågar
de nyttja aldrig tobak, sprit
men till tack för deras nit
fick glöggen värma dem en kylig vinterdag.

De hade spikar stora, små
dem slaget ofta missa på
men ingenting kunde hindra deras nit
röja skåp och skrubbar rent
på ett sätt båd'lungt och lent
är deras speciella snickarmerit
Chefen kanske borta är, likaså hans flamma
men vill du rustat ha, kan det dock ordnas med detsamma
Du hoppas att du tur kan ha
om du blott din lur vill ta
och slå numret ner till Valla Storgata.

Ordna allt på bästa sätt
var för dem visst ganska lätt
även om de ritningarna ändra få
blev det os och gnat och gnäll
hördes tonen barsk men snäll
ordna orden så att fridens lugn består
Du får förklaring uppå allt om du blott chefen frågar
och han ritar lätt en skiss som allt förklarar
Ja, gladaste snickare av alla
skall du finna uti Valla
hur än tiden sen förändrar sig.

Sigge -----?

Det finns en pojke i Floda socken
ja Sigge är väl hans rätta namn
man säger allmänt att han är tocken
som för var flicka öppnar sin famn
han har växt upp på sin faders lantgård
sått havre, vete, skött kalvar, svin
ibland han jobbat på socknens körgård
grävt många gravar åt fattig - fin.

I vinterns kyla så ofta händer
hans bil sig stegrar och ej vill gå
sin blick han då emot stallet vänder
ty hästen aldrig var envis så
han bilens fart nog ej helt bemästrar
och stenskott bliver hans bittra lön
leklustens ande helt honom frestar
med många lampor han bländar kön.

Nu har han börjat i snickargänget
och " tar till tånga " i nödens stund
en ed han nobbar spelat förläget
" vad hette han "- kommer från hans mund
först renovering så stor därhemma
lärt honom smyga å vinkla rätt
ibland han dock haver svår dilemma
när han för djupt i flickögon sett.

Ja så det hände väl häromdagen
att i hans hjärta blev blixtnedslag
en tös i Solvik har ju behagen
å nu han längtar båd natt och dag
sin snickarkompis han har besvurit
att ordna så att han träff kan få
men oturen dem just nu bedragit
skall nästa jobb där dem chans bestå?

En vissnad blomma.

En vissnad blomma
jag håller i min hand
symbol för kärleken
som brann men snart fötsvann
Du plockar hjärtan
och dem försmår
ler blott åt smärtan
och bara går.
Men kanske också du en gång
skall ensam stå
och sjunga längtans sång
men inget svar kan få
En vissnad blomma dig säger då
du trampat hjärtan därför skall du ensam gå.

Likt rö på havet
som ej finner någon hamn
en bortglömd flicka
viskar ännu ditt namn
så mången kärlek
du har försmått
var har du lyckan
vad har du fått
Men kanske du en dag
ej äger någon vän
då minnet förebrår
dig otroheten
Håll därför kvar den vän du nu i handen har
kanske är det rätta lyckan som ditt hjärta får som svar.

Jag längtar hem

Jag längtar hem till ängarna om våren
till sippor små och vindens sus i snåren,
till sjön med vita näckrosor och svanar,
där vassen vaggar liten and i bo.
Där jag i sanden skrev min dröm, min längtan.
Blott där, ja där, jag finner stilla ro.

Små bara barnafötter, skratt och lekar,
min moders hand, som smekte tåren bort.
Så röd låg stugan där med vita knutar
Syrenens blomningstid var rik, men kort.
Ännu en gång jag ville där få dröja
att vårens vind min oro smekte bort..
Där en en gång jag vill få blicken höja
mot himlen blå och höra fåglars sång.

Än en gång

Än en gång är det vår här uti norden
Än en gång dofta liljor i vår dal
och på nytt spira sipporna i snåren
fåglars kör tolkar vindens känslotal.

Dröm min älskling, ty lyckan som du sökte
finner du uti vårens ljuva kväll
blott du tror allt som viskas uti snåren
knackar kärleken på ditt hjärtetjäll.

Glöm din oro och sjung med vårens fåglar
sjung om allt som ditt hjärta trodde på
ty på nytt vårvind torkar alla tårar
och ger löftet att målet du skall nå.

Susa vårvind och viska i mitt öra
ljuva löften om kärlek som blir min
dina toner skall till mitt hjärta föra
löftet att hon för evigt skall bli min.

Elke Veritas

Du är allt .

Du är allt på vår jord
du skall tro mina ord
du är allt på vår jord för mig
när du ger mig din tro
skall mitt hjärta få ro
finna lyckan som finns blott hos dig
för din skull skall jag dansa och le
för din skull skall jag blott glädje se
om än tårarna bränner
då längtan jag känner
finns hoppet du kommer igen.

Du var våren som kom
till min värld kall och tom
du var våren som åter gav liv
en vacker hägring blev sann
då din kärlek jag fann
håll min hand och hos mig nu förbliv
om vår väg blir båd stenig och trång
skall tillsammans vi finna en gång
att ödets fe gav oss båda
en vrå där vi vårda
den lycka som Amor oss skänkt.

Säj fröken Stina

Jag reste bort ifrån fröken Stina
jag trodde att jag en ann'höll kär
men jag fick känna på ångerns pina
och därför står jag nu åter här.
Säj fröken Stina kan du förlåta
visst år ha svunnit sen jag var här
vårt liv är ofta en trasslig gåta
svår att föfstå, mest när man är kär.

Sej fröken Stina du minns väl sången
vi båda sjöng i vår ungdoms vår
vi hand i hand gingo över spången
och plocka smultron bland gräs och snår.
Vi hörde trasten, som prisa undret
som ingen människohand rår på
Det är så mycket man tar för givet
därför ibland kan det galet gå.

Säj fröken Stina vad vill du svara
om jag dig frågar i kvällens stund
får jag förstå dina ögon klara
ge dig en kyss på din röda mund
all världens lycka jag vill dig skänka
blott att du sa, jag får bliva din
min båt skall aldrig till botten sjunka
om jag vid rodret har Stina min.

Huldran och Näcken.

Var det huldran, som bada i viken
var det näcken, som spela sin sång
medan solen glittra på fjärden
och locka till lek än gång
afton vinden så ystert dem smeker
till ett minne som ej slocknar ut
under susande hängbjörk och tallar
uppå berghällen vila de ut,

Som två barn, som släpps ut i naturen
ibland stenar och blåbär och ljung
vill de trotsa den karga kulturen
hon var drottning och han hennes kung.
Vad de funno som Adam och Eva
skall de själva nog helt ej förstå
det finns mycket som hindrar helt leva
och så många som vill förebrå.

Men en picknick bland ljungen den gröna
vill de avsluta kvällens visit
livets allvar på nytt vill de kröna
och det kalla ett helgons elit.
Flugor surrar godnatt till dem båda
när som solen bak skogen försvann
färden hemåt de nu måste tråda
och på nytt skall de skiljs från varann.

O, sköna Pan.

O, sköna Pan spela din sång
låt Huldran drömma hos dej än en gång
O, sköna Pan spela din sång
solen har dalat och natten blir lång
Låt tonerna tala om vårnatt som flytt
om bäckar som porla, om dag som har grytt
tala om lärkens sång uti skyn
om lindar som susa och skratt ifrån byn
ja, sköna Pan spela din sång
sök att förglömma att världen är vrång.

O, sköna Pan spela om tro
låt Huldran känna trygghet och ro
O, sköna Pan natten är din
känn livets mening och din lycka finn
lyckan som är som stjärnhimlen klar
likt vinternysglitter i två ögon par
sök att förklara undret som sker
i tonerna veka visshet du ger
ja, sköna Pan nu i din hand
håller du trådar av livslågans band.

O, sköna Pan morgon skall gry
stjärnorna slockna, dimmorna fly
då sköna Pan, tystnar din sång
Huldran skall vakna till livspliktens tvång
morgonsol kysser din rodnande kind
din panna då svalkas av alvarets vind
natten har flytt men minnet ger svar
på frågande drömmar om framtidens dar
ja, sköna Pan snart än en gång
åter ni mötas och sjunga er sång.

Lägg inga rosor

Lägg inga rosor uppå min grav
ty ett törne jag var ej för dej
men en skogsblomma gärna, som den jag dig gav
kanske en blyg förgätmigej
men den skall vissna vid solens glöd
ty ingen fäller tårar här
ett irrande hjärta förutan stöd
sin ro skall finna där.

Ja låt mig få vila förutan sten
jag var ej så hård, så kall
men låt vildgräset gro och växa där sen
som den mattan bland gran och tall
när höststormar vina och kylande rå
ej kan de störa min ro
det sargade hjärtat får vila då
där inga sorger bo.

Djuren i skogen.

Väl har du hört att älgen kan
så glatt som lärkan kvittra
och räven roar sig ibland
på enen spela cittra.
Ja såsom kastanjetter två
med öronen kan haren slå
och ekorren med yvig svans
får hel orkester styra.

Ja myran spelar på fiol
och syrsan på sin harpa
en stubbe nalle har till stol
då på magen han slår trumma
och skatan sjunger ljudligt glatt
var gång hon gjort mor grävling spratt
som skogens ur hörs varje kväll
ringduvan räkna tiden.

En skola också djuren har
med egen liten fröken
javisst det visa ugglan yar
nej pytt, det är ju göken.
Var morgon när som sol går upp
han kallar från sin talletopp
och då orkester, fågelkör
får morgonpsalm uppstämma.

Alla djur båd' stora, små
ha frid i julenatten
vid tomtens hus de samlas då
och äta mat ur faten
lysmaskar uti hundratal
då lysa upp i tomtens sal
där djuren börja längedans
som går runt hela skogen.

Lillans dröm.

Vill du veta, mamma, vad jag drömde i natt?

Jo, vet du mor, jag hade fått en ny och präktig hatt
så stor som en balja och i hatten satt
en liten katt, och katten den var svart.

Mjau - jag är från landet Ingenstans, säg vill du följa med?
och strax min hatt till ån jag släpade ned
och uppå baljan blå, till havet hastigt vi gled
till landet Ingenstans jag skulle följa med.

Men på havet i sin ho där seglade en gris
och en ko med svansen satt och meta ansjovis.
En randig häst kom cyklande, han tog nog första pris,
tuppen simma runt och sjöng på joddlarvis.

Där kom en liten råtta och jagade en katt,
räv och hare, älg och björn lekte där tafatt
Vi kom till landet Ingenstans, där gammelgäddan satt
klädd i rock och läderstövlar och kastrull till hatt.

På tronen i sitt slott satt kung Inge~~ting~~ i flor,
men drottningen med sillfjäll sökte laga sina skor,
en sångkör utav kräftor slog takt med sina klor,
Prinsen och prinsessan - ja, säg mamma, vad du tror?

Men då mig väckte Lassi och så var drömmen slut
och våran gamla kammare var lika som förut
Men tillnatten vet du mor, jag seglar nog ditut,
ty då skall mörtparaden meta kycklingar med krut.

Såg du haren!?

Såg du haren som skutta över ängen,
såg du haren, uti vitkålssängen,
såg du hur han nappa till sig blad för blad,
snart stod bara rötterna kvar i en rad.
Sen tillbaka han skuttar över ängen
usch, usch, usch så det ser ut i grönsakssängen.

Oj, oj, oj vilken fart det blev i hoppet
aj, aj, aj räven följer uti loppet,
och i sick-sack det bär emot backens buskar små
säkert där han sitt försprång ökar på
där tillbaka han tittar mellan bladen:
Hi, hi, hi Mickel har du gikt i vaden?

P Å E X A M E N.

Tack snälla rara Fröken för året som har gått,
för alla varma ord som till vårt hjärta nått.
Tack för Frökens tålamod, som aldrig trytit har
men givit oss ett minne ifrån flydda skoledar.

Farväl vi säger skolan, terminen nu är slut,
och sen på sommarlovet vi skola rasa ut.
Men hit skall tanken smyga och saknaden blir svår
om vi till hösten i vår skola inte Fröken får.

(Fröken kan utbytas mot kantor, magister o. s. v.)

Månfärden.

Jag flyger upp till månen
på trollballongen blå,
och kan du ej mig följa
så flyger jag ändå,
med osten i min ficka
och häxan i en säck,
trollboken skall jag dränka
uti en tunna späck.

Jag där ej länge stannar,
ty jorden är mitt hem,
men häxan kvar jag lämnar
som gisslan ibland dem,
får sen kronan på min hjässa
och spiran i min hand,
jag korar en prinsessa
till drottning i mitt land.

Åhej, åhå, kung Vind pusta på,
att vi innan morgonen månen kan nå.

P I R R E R I T T.

Säg har du sett, ja har du sett lille Pirreritt
som sitter på en stubbe brun i skogens djupa mitt.
Han putsar och putsar sina skor för varje dag
för att hans moder, drottningen skall bliva nöjd och glad

Men vet du, ja vet du varför Pirreritt är där.
Jo tvätta sig han tyckte var ett rysligt stort besvär.
En Alfprins i en Alfborg ej smutsig vara får
därför i skogen och bland djuren han putsa skall ett år.

Two fåglar, två fåglar sitt bud till borgen bär
att lilla Pirreritt i skogen riktigt flitig är
och säkert Han därför snart hemåt vandra får
då är det slut på arbetet och hemlängtan och gråt.

En solstråle

Jag glömmer bort alla sorger i världen
när ibland blomster och träd jag får gå.
Fast fåglar samlas och drar emot södern,
så är det sommar, när himlen är blå.
Än doftar blommor små,
och då och då
jag hör en drill från skyn.
Och vinder smeker mild,
min sommarbruna kind.
Och jag trallar när jag dansar över ängen.
Ty jag glömmer bort alla sorger i världen,
när solen skiner och himlen är blå.

Ja det är jag, som är solstrålen hemma.
Det är jag, som trallar och sjunger och ler.
Är det tråkigt så säger min mamma
allt går bra blott det vackra man ser.
En liten munter sång
kan mången gång
din oro jagar bort.
Dig ekot svara skall
långt bort bland gran och tall,
när sångens toner fly hän över ängen.
Ja det är, jag som är solstrålen hemma.
Det är jag som trallar och sjunger och ler.

Du ödets hand.

Du ödets hand, som ger mig sorg och smärta,
låt mig en gång få finna troheten
lossa de band som sargar i mitt hjärta,
låt mig en gång få känna friheten
när stjärnor ler står jag ensam uti kvällen
och vet att jag hos ingen har ett stöd,
när månen ler utöver mänskotjällen
är blott längtan mitt hjärtas bröd.

En kort minut jag tror jag funnit lyckan
men hoppet slocknar, ty det hägring var
ty stolta sinnen, hårda mänskonycker
ler blott åt tomheten, som de har lämnat kvar
så kall den hand, som strör sitt salt i såren,
och trolöst flyr när sorgen kännes svår,
den som ej äger guld och äremärken
får till lön ensamhetens tår.

Hav tack min vän för otrohetens blomma
hav tack för löftets rosor som du gav
när höstens gråa dagar skola komma
du vill mig se, som rö på tidlöst hav
Men en engång skall våren åter grönska
och stödja själens fantasi igen
då Amors lekfullhet skall skira drömmar skänka
som följer mig på nytt mot friheten.

Farsan han skall lära morsan köra bil
Tänk då går det uti hundra flera mil
Stackars krake
vad han skakar
när det ibland träden brakar
Aldrig mera han lär morsan köra bil.

Farsan han skall söka skaffa mor ett knog
så att hon till maten tjänar pengar nog
tänk om hon då kosing tjänar
så hon andra vägar skenar
aldrig mera då han skaffar henne knog.

Symaskiner skall han sälja våran far
det blir lättsammare jobb på gamla dar
Väl han spelar opp sin skiva
men han glömmer bort att skriva
symaskinen den står än i kammarn kvar.

Bilaffärer skall han göra våran far
ty han tror att han det rätta sinnet har
han kan vrida uppå ratten
plåten tvätta av med vatten
men den sviker då han uti starten tar.

Morsan har nu tröttnat på allt tjat och gnäll
varför skall hon alltid vara glad och snäll?
hon sin väska har fullpackat
och en flyttbil har hon lastat
i en annan by hon finna skall sitt tjäll.

Tösen från Västmanland.

Jag är en fattig torpartös
som släpptes från Västmanland lös
Jag är som en lärka så gla'
som sjunger glatt varenda da'
Rikedom aldrig jag fann
och kärlek mej aldrig upphann
ty foten och tanken var rapp
på lyckans krok jag ej fick napp.

Nu är jag en krokig mö, med grått å stripigt hår
som stapplande går
knappt inget förmår
Men när våren kommer, då allt börjar gro
på nytt vill jag sno
å dansa måntro.

Då är jag lik trasdockan nött
jag hänger så ostadigt trött
en torpartös härjad å ful
nu önskar benen vore hjul.

Ja nu har Erik skrivit
om allt som skrivas bör
ej någon ändring blivit
och vi vet ej varför
Vi få blott gå å titta
vår " skoltermin " blev lång
I var sitt hörn vi sitta
ändock blir hemmet trångt.

Det pinglar uti tråden
det kommer bud: "Hallå"!..
det är då själva håken
ej flytt det var ändå
Men kanske om vi skaffa
en spade vass och stor
hur hurtigt den de haffa
och tvår båd hand å skor.
"

"Ack kära vänner alla
nu psalmen sjungits ut
Vi dessa anbefalla
den grav som gräfts förut
Det gick ej att den rädda
då svår var deras lott
men lätt det är att bädda
Det nya hem de fått."

Ack människa betänk då
att olyckan är svår
jag gärna säga vill dej
om hjälp du löfte får
Din skatt du har betalat,
Dig hjälp skall staten ge,
men samtidigt förklarat
du an får tiden se.

Men sök då allaredan
fast frisk och stark du är
Din sjukdom kanske sedan
Kommen gör besvär
Om olyckan sen kommer
Du kanske visshet fått
Din hjälp på avstånd kommer
Och dräglig blir din lott.

Farväl jag ville säga,
Farväl du hårda jord,
Farväl till allt vi äga,
Farväl till löftets ord,
Farväl Isnart oss glömmen
Farväl till allt vi trott,
Farväl till framtidsdrömmen,
Farväl till allt som grott.

En vädjan.

melodi, Skänk en slant o.s.v

Här en vädjan vill sändas uti toner,
Skänk ett bidrag till Röda korset du,
Världens fred var blott endast illusioner,
Krigets åskor, som förut dundrar nu
Ungerns folk i vinterkylan strida,
För sin frihet undan Sovjets lag,
Nu av hunger och kyla hårt de lida,
Låt din hjälpende hand nå dem i dag.

Säg, du moder, som här ditt barn får kläda
Med de varmaste plagg för varje dag,
Finns ej något du vill till Ungern sända
Allt välkomnas med glada anledsdrag,
Kanske liten tycks den slant du skänker,
Men för Röda korset hjälp det är,
Att få mildra en nöd i sorgens länder,
Är en gåva, som Gud oss här beskär.

Därför, svenske, som här i fred fått vandra,
Till de nödställda räck din hand i dag,
Ej på skatter och dyrtid du må klandra,
Krigets åskor är värre än vår lag
Tag du fader på din arm din lilla
Känn din faderskärlek välla stor
Minns de små-som utblottade- nu stilla
Undra få -- var i dag är far och mor.

Eriks längtan

Jag gick ensam och längta och tänkte
uppå töserna i Sörmlands län
och med de minnen som i hjärnan trängde
gick jag trånande vart jag gick hän
Jag anlände helt oskadd till Halland
och sov ut intill fredagens rand
på lördagskvällen det började sjuda
kära flickor var fanns ni nån' stans.

Refr. Ensam jag går
längtar och trår
ty minnena bär
till hembygden kär.

Uppå arbete börja jag grunna
men båd måndag och tisdag förflöt
och på onsdag mej vila jag unna
torsdag, fredag till Seved jag röt
att om tiden sig ej här förändra
skulle vistelsen ej bliva lång
men sen dagarna avlöst varandra
men jag sjöng ännu på längtans sång.

Refr. Ensam jag går

Ett par timmar om dagen jag knogar
det var tillräckligt som jag bestämt
jag gick vilse i städer och skogar
så att Seved han leta alltjämt
men när solen bland tallarna skiner
mitt humör det då b-ättring kan ge
och det sus som i ekarna viner
får ersättning för hembygden ge.

Refr. Ensam jag går

Nu sex veckor förflutit i skogen
och ännu är i Halland jag kvar
säkert blir jag Margreteberg trogen
ty en tös jag nu funnit här har
Hon är blåögd och frestar mitt sinne
mjuka kurvor och kopparrött hår
Jag dess likhet i hembygd ej funne
hon för alltid avtorkar min tår.

Refr. Ensam jag ej mer
jag skrattar och ler
dock minnena bär
till hembygden kär.

Till Carina.

Tack snälla Carina för kortet du sände
Säg var det du eller jag som där flängde
ur skorstenens rökmoln mot Blåkulla opp
att där fira påsken med kaffe å dopp
Men kaffet ju dräller
å kattstackarn gnäller
för den blivit kvar uti skorstenens glugg
Månstyggingen glinar
åt tanter som flinar
Men hej lilla vän i kapp flyger vi opp.

Det finns så många sagor, som ingen kan berätta
Det finns så mången smärta, som ingen kan rå på
Och det finns så mången sorg, som ingen kan lätta
Å det finns så många minnen som aldrig kan förgå.

Hon var ensam i livet, allt hade hon misst,
Hennes far hade dött, som alkoholist,
Hennes mor för länge sedan, av umbärande så svag,
Hade slutat sina dagar, en gråkall vinterdag,
och den enda bror hon hade, förvarades nu helt,
av lagens arm för sin stora brottslighet.

Som soldat i krigets larm, hennes vän en dag försvann
han den ende som förstod, inte längre trösta kan.
Uppå bron hon stannar till, ser på vågen blank och kall
och en tanke genomilar, kanske där hon finna skall,
ro för smärtans kalla hand, ro för hjärtats kval å gråt
sakta knäppes hennes händer _ Oförsök att mej förlåt

Då hon störs av ett rop, där en yngling kommer " Hej !
vi tycks samma tankar ha, är det inte så mej sej.?
Inget arbete ej hem, inga vänner ingen tro
men kanhända uti böljan skall vi finna ro
Men låt oss sista timmen vandra få en stund
sen kanhända vi får mötas i en annan lund. "

Ofta ser vi par om par uppå promenaden gå
och vi tror att det är kärlek som de då tala få
ingen får se hjärtats gråt, ingen hörer själens rop
och de två som där nu gå, ej finner något hopp
så till sist möts deras händer i ett sista farväl
och det sista världen ger dem, är en bön för dess själ.

Ja det finns så många sagor o.s.v.

ÅR 1967.